



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεῦομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννακόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ κτὼ φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰκοστή τοῦ Γενάρη καὶ ἐβδόμη
καὶ ἡ Βουλὴ δὲν συνήλθεν ἀκόμη.

Ἐβδομήντα καὶ ἑπτὰ καὶ ἐννακόσα,
φθάνουν ξένοι καὶ ξέναις μὲ γρόσα.

Τὸ ξύλινο ζευγάρι μελετᾷ
πρὸ τῆς ἐκλογῆς καὶ τὰ μετὰ.

μήτε τροβαδούρων στῆχοι,
ποῦ ξυπνοὺν καὶ τοὺς ἀψύχους.

Βγάλε δυνατὴ φωνάρα
καὶ ὕμνησε τὴν Κορδονάρα.
Σινανά καὶ σινανά...
ζήτω τοῦ Καλλιφρονᾶ.

Δὲν ἤκούσθη μπασαβιόλα,
δὲν ἤκούσθη σανιδιὰ,
μήτ' ἐφώναζαν γιὰ φόλα
τῆς Ἀθήνας τὰ παιδιὰ.

Νίκη, νίκη σωτηρία,
ποῦ λαμπρύνει τοὺς ἀγῶνας,
νέα πάλιν ἱστορία
τῶν τροπαίων τῆς Κορδόνας.

Δὲν ἐξύμνησαν ἢ γλώσσαις
τὴν ἰσχὺν τοῦ σφαιριδίου,
μόνον ἄμαξαις καμπόσαις
γύριζαν τοῦ Γενναδίου.

Μόλις ἔφεγγε τὰστέρι
τῆς αὐγῆς γλυκὰ γλυκὰ,
καὶ μηνύματα τὰγέρι
ἔφερε Κορδονικά.

Ἀνοστὰ καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ,
καὶ ἔφοροι δικαστικοὶ
'στῶν τμημάτων τὰ τεμένη
παραστέκουν νυσταγμένοι.

Ἐφερα γοργὸ τὸ βῆμα
μὲ τὴν πρώτην χαρταετή
'στῶν καλῶν τὸ κάθε τμήμα
γιὰ νὰ μάθω ποῖος θὰ βγῇ.

Μοναχοὶ συνομιλοῦν
καὶ θερμὰ παρακαλοῦν
ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς
τῶν ἁγίων τὰς εἰκόνας
νὰ φωτίσουν ἐκλογεῖς
νὰ προσέλθουν 'στους ἀγῶνας.

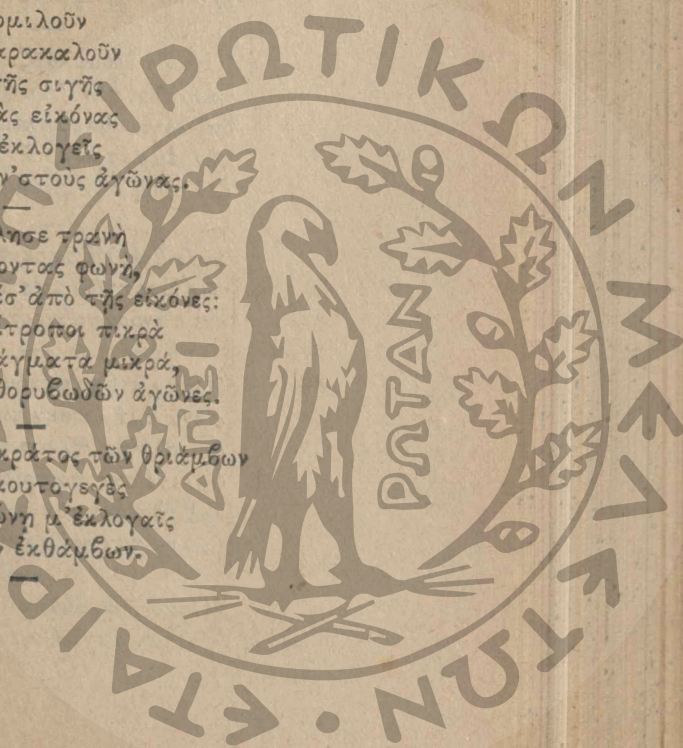
Καὶ ἀντὶ σάλους ἐκεῖ πέρα
καὶ ἀντὶ κίνησι νὰ βρῶ
'βρῆκα τὴν κακὴν σου μέρα,
τὸν κακὸ σου τὸν καιρό.

Καὶ τότε ἐλάλησε τρανὴ
'στους ἰκετεύοντας φωνή,
ποῦ νόμιζες πῶς ἔβγαίνε μέσ' ἀπὸ τῆς εἰκόνος:
μὴν κλαῖτ' ἐπίτροποι πικρά
μὲ τέτοια πράγματα μικρά,
καὶ πάλι θάλθουν ἐκλογῶν θορυβωδῶν ἀγῶνας.

Ἐκλογὴ σαχλὴ καὶ κρύα
σαν καὶ αὐτὴ τὴν χειμωνιά,
καὶ μὲ χίλια δρὸ σταγιά
ἔγινε ψηφοφορία.

Ἐνόσφ ζῇ καὶ ὑφίσταται τὸ κράτος τῶν θριάμβων
ὡς μάθη πῶς κουτογυγὰς
πῶς θὰ θαμβῶν ἡ ἐκλογαῖς
τὰ μάτια τῶν ἐκθαμβῶν.

Κανεὶς δρόμος δὲν ἀντήχει
μὲ βοῆς μεγάλης ἤχους.



Ἑλλάς καυμένη, μὴ λυποῦ,
κί' ἂν βλέπῃς τώρα ποῦ καὶ ποῦ
στῆς κάλπαις μετὰ τὸ ζόρι
νᾶρχονται ψηφοφόροι.

Κί' ἂν μετὰ τῆς κάλπης τὸ χορὸν
δὲν βλέπῃς νὰ μεθᾶνε,
μὰ μετὰ κάμποσο καιρὸ
πάλι δ' ἐκείνους σου θᾶναι.

Πάλι θ' ἀνάψουν ἡ καρδιὰς
τῶν ψηφοφόρων δλαίς,
πάλι θ' ἀκούσῃς σανιδιᾶς,
συνθήματα καὶ φόβους.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τοῦ μεγαλείου,
τοῦ κύματος, τοῦ φλέγοντος ἡλίου;
Στὴν κάλπην κάθε δόξαν τῆς στηρίζει,
τὸ κύμα μ' ἐκλογῶν ἀφροῦς ἀφρίζει,
κί' ὁ Φοῖβος τὴν κυττᾶ κατακορύφως
σὺν ἑνᾷ στρογγυλῷ καὶ μέγας ψῆφος.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τῆς τεμπελιᾶς,
τῆς φόβας, τῆς Κορδόνας, τῆς Ἑληᾶς;
Ἀφῆστε τὴν στήν κάλπης τὸν ἀγῶνα
νὰ τρέχῃ μετὰ τὰ τέσσαρα δρομαία,
καὶ στήσετε ψηλὰ στὸν Παρθενῶνα
τῶν μικρῶν Βουλγάρων τὴν σημαία.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τῆς τεμπελιᾶς,
τῆς φόβας, τῆς Κορδόνας, τῆς Ἑληᾶς;
Ἐν μέσῳ τῆς θυέλλης τῶν ἀγῶνων
ἀφῆστε τῆς τὴν κάλπην γιὰ τιμὴν,
κί' ἐκείνη μετὰ τὴν κάλπην τῆς καὶ μόνον
γνωρίζει τοὺς ἐχθροὺς νὰ πολεμῇ.

Ὅταν ὅμως, παροδίται,
δίχως κάλπην τὴν ἰδῆτε,
ὅταν δὲν τὴν συγκινῇ
καὶ τῆς κάλπης ἡ φωνὴ
κί' ὅπως σήμερ' ἀδρανή.

Ὅταν ἡ μουφλοῦζα πλέον
πάνοπλος σὺν Ἀμαζῶν
διὰ λόγων θαρραλέων,
καὶ ἐμμέτρων, καὶ πεζῶν,
δὲν πηδᾷ στὰ τμήματα.

Τότε διόλ' ἔπαρέ τα
τῶν Στρατῶν τῆς τὰ λιμπρέτα
καὶ τὰν ὀργαθῆματα.

Ὅταν πεθαμμένου φάσμα
σ' ἑνα τμήμα δὲν εἰσδύσῃ,
μοιρολόγια πλέον τότε
ψάλετέ τῆς, πατριῶται,
καὶ τὸ κύκνειόν τῆς ἄσμα
βάλτε τὴν νὰ τραγουδήσῃ.

Ὅταν ἡ ψηφοφορία
γίνεται σαχλὴ καὶ κρύα,

μ' ὅλη τὴν φιλοπατρία
πάει κάθε σωτηρία.

Κί' ἂν τὴν δῆτε νικηφόρον μετὰ κοντοὺς χρυσῶν λαδάρων
στίφῃ νὰ κυττᾷ βαρβάρων,
δίχως ἐκλογῆς φωτιά, σανιδιᾶς καὶ Παρλαμέντο
κάθε τρόπαιο γι' αὐτὴν θᾶναι κί' ἑνα φαλιμέντο.
Μόνον τῶν καλπῶν ἡ νίκη γιὰ τὴν Ρωμηοσύνην θᾶναι,
καὶ μ' ἐκείνην δὲν φοβᾶται μὴ γιὰ πάντα νὰ ξεκάτῃ.

Τραγουδῶν νίκης φετεινὰ στὸν Λάμπρο τὸν Καλλιφρονά.

Π.—

Ποίᾳς ἐκλογῆς ἡμέρα
καὶ τί σάχλα, βρε τσολιᾶ...
δὲν μᾶς τρώμαζε μαχαίρα,
δὲν ἠκούσθη πιστολιά.

Ἐκλογὴ μεγάλης νύστας,
ἑνα κακίστον σημεῖον
εἰς πολλοὺς ἀγρύπνους μύστας
τῶν θεσμῶν μας τῶν τιμίων.

Κί' ἡ πατρὶς ἀποσταμένη
κύτταζε μετὰ σιχασιά,
κί' ἦταν ἡ συφοριασμένη
σὲ μὴν ἄκρ' ἀπελπισιά.

Κί' ἔλεγε στοὺς ἀπαθεῖς,
ἐγγραμμάτους κί' ἀμαθεῖς:
πάρετε τὸ μαῦρο βόλι.

Μετὰ μὴν τέτοια δρᾶσι ψόφια
πῶς θὰ πάρετε τὴν Πόλιν,
πῶς θὰ πάρετε τὴν Σόφια;

Πλὴν ἐμεῖς, βρε Φασουλῆ,
πάντ' ἄς λησμονήσωμεν,
κί' ἑνὸν ὕμνον εὐμελῆ
νίκης ἄς τονίσωμεν.

Πάντα νὰ περνοῦν οἱ χρόνοι
μετὰ νταούλι καὶ ζουρνᾶ...
ζήτω πάλιν τὸ Κορδόνι,
ζήτω τοῦ Καλλιφρονά.

Φώναζαν καὶ τὰ κορίτσια γιὰ τὸν Λάμπρο τὸν λαμπρὸν
ποῦ τὸν λένε πρὸς τοὺς ἄλλους κί' ὑποψήφιο γαμπρό,
καὶ χωρὶς καμμιὰ φωνάρα
καὶ χωρὶς καμμιὰ κραυγὴ
ἔλεγαν ἡ Κορδονάρα
δίχως ἄλλο πῶς θὰ βγῇ.

Κί' ἔσκουζαν αὐτοὶ κί' ἐκείνοι
μετὰ ψυχῆς μεγάλο πόνον
ὁ Λοντρέζος πῶς θὰ μείνῃ
μετὰ τῆς ἀμαξάδες μόνο.

Δύο κορδόνια σήμερ, ζυλένις πατριώτην,
ψάλε καὶ χειροκρότει.
Κορδόνι τῆς ρεπούμπλικας καὶ τοῦ Μαυρομυχάλη.



Νίκη περιφανῆς ρεπούμπλικας τρανής.

καὶ τρεῖς τοῦτος ἀπ' τῆς μιά, κί' ἐκεῖνος ἀπ' τῆς ἄλλης
μετὰ κακίαις καὶ γενιάταις,
τόκταναν δὲν κομμάτια.

Τὸν Λάμπρο τὸν ἐλάμπρυναν μετὰ τὸν κομμάτι,
μετὰ τὸν Γεννάδιο, σπουδαῖο διπλωμάτην,
κί' ὅλοι' ῥωτοῦν, βρε Φασουλῆ,
τὸ γνήσιο ποῖο νᾶναι,
καὶ μετὰ συγκίνησι πολλή
κί' ἀπὸ τὰ δὲν περᾶνε.

Ἐγ' ὅμως δίχως νὰ ῥωτῶ
ἔμπροστ' ἀστὰ δύο σταματῶ,
κί' ἐπινικίους ψάλλω
γιὰ τὸν καὶ γιὰ τὸ ἄλλο.

Δύο κορδόνια γίνηκαν, τὰ δὲν καρδαμωμένα,
κί' ὁ ψηφοφόρος πέρασαν κί' ἔρριξαν μόνο σ' ἑνα.
Ἀντίμας, ἐκλογεῖς ποῦ τὰχετε χαμένα,
καὶ δὲν ψηφίσατε τὰ δὲν νὰ βγοῦν ζευγαρωμένα.

Μερκούρας ἐλάλησε,
Μερκούρης ξεσπαθώνει,
καὶ νίκη ἐξασφάλισε
τοῦ Ράλλη τὸ κορδόνι.

Ἐξέστη κάθε Κορδονᾶς,
Μερκούρης λαμπυρίζει,
κί' ὁ Λάμπρος ὁ Καλλιφρονᾶς
νίκη πανηγυρίζει.

Ἄς ψάλλωμεν κί' ἐμεῖς ψαλμούς τῆς νίκης τῆς ὑπάτης...
Καλλιφρονᾶς ἐνίκησε καὶ μὲν τὸ διπλό Κορδόνι.

Ἐδοὶ φωνάζουν κί' ὠσανᾶ
στὸν Πέρση τὸν Καλλιφρονά,
καὶ νικητὴν τῶν Πλαταιῶν
τὸν μεγαλύνουν κραταιόν.

Δόξα μεγάλη καὶ τιμὴ πρὸς τῶν Περσῶν τὸν Σάχην,
οἱ Πέρσαι τώρα κέρδισαν τῶν Πλαταιῶν τὴν μάχην.
Τὸ ντόπιο τὰρχοντόπουλο
τῆς Τεχεράνης νίκησε,
ποῦ καὶ τὸν Ἀγγελόπουλο
τὸν Κώστα τὸν ἀδίκησε.

Μὰ νέον Ἀριστόδημον ὁ Κώστας θὰ μᾶς κἀνῃ,
κί' ἂν ἐξετέθῃ βουλευτὴς
αὐτὸς ἐβγάκε ποιητής,
κί' ἂν δόξ' αὐτὴν τοῦ φθάνει.

Νίκη γελᾷ περιφανῆς,
νίκη ρεπούμπλικας τρανῆς,
καὶ κλάτῃ τὸν Ζουγομάλα,
ποῦ τράβηξε κί' αὐτὸς πολλὰ,
γιατὶ στὸ κομμάτι κόλλησε τοῦ Κόντε τῆς Κεοκῆρας,
ποῦχει πολλοὺς φακίρας.

Κατηγοροῦν τὸν Κόντε μὲς καὶ μᾶς τὸν λέν Φακίρη,
γιατὶ κοιμᾶται μετὰ χαρὰ
καὶ μὴτε δίνει μπὶς παρὰ
σὲ ψήφου πανηγύρι.

Κατηγοροῦν τὸν Κόντε μὲς καὶ μᾶς τὸν λέν τεμπέλην,
γιατὶ βρεμμένο πάντοτε τὸ παλὶ μάδι θέλει.
Ἐτυχε νᾶναι κί' ἄρρωστος κί' ἄσπῃς τὸν Ἀντώνη
νὰ πολεμῇ μονάχος ποῦ μετὰ τὸ διπλό Κορδόνι.

Ἐξιστορεῖ τὴν τεμπελιά
τοῦ κόμματος μὲ τόνο,
καὶ ξεφυλλίζει τὴν ἐλγή
τῶν Φακιρῶν μὲ πόνο.

Τῆτανε τοῦτο ποῦπαθε μὲ τῆς ἐλγῆς τοὺς ψήφους...
ἐκεῖ ποῦ πρόσμενε κουκιά νὰ ἔβρῃ μονάχα τζίφους.
Τῆτανε τοῦτο ποῦπαθες, Ἀντώνη, κὺρ' Ἀντώνη,
κι' ὁ Λάμπρος ὁ Καλλιφρονᾶς γελᾷ καὶ ξεφκντόνει;

Ὁ Πέρσης Λάμπρος βουλευτής,
ὁ Πέρσης Λάμπρος νικητής,
καὶ πανηγύρι γίνεται γι' αὐτὸν στὴν Τεχεράνη,
κι' ὁ νέος Σάχης τῶν Περσῶν
μετὰ λαμπάδων καὶ πυρσῶν
προσέρχεται μὲ στέφανο τὸν νικητὴν νὰ ράνη.

Παιδιά τῆς ἐλευθέρως γῆς καὶ σεῖς παιδιὰ τῆς δούλης,
πατάξετε τὸν Βούλγαρο, τὸν Βλάχο, τὸν Δισέσκο...
Καλλιφρονᾶς ἐνίκησε καὶ πάει κι' ὁ Φαρδούλης,
κι' ἂν δὲν τὸν βγάλαν βουλευτὴ, τὸν βγάλαν ἀπ' τὸ φρέσκο.

Πρόβαλε στὸ μπαλκόνι σου
καὶ διηγῆσου, Ράλλη,
πῶς πῆρε τὸ Κορδόνι σου
τὴν νίκη τὴν μεγάλη.

Ὑμνοῦμεν τὸν ἀγῶνα σου,
δεῖξε μας τὴν Κορδόνα σου
κι' ἀπ' τὸ παράθυρό σου.

Σήκωσ' ἐπάνω τὰ μαλλιά
καὶ θύμωσε μὲ τὴν ἐλγή
καὶ τὸν συμπέθερό σου.

Κι' ὁ Ράλλης ἐτινάχθηκε κι' ἐφώναξε Κορδόνι
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας ἐβγήκε στὸ μπαλκόνι,
καὶ φίλους ἐφανάτισε, μὲ τὴν ρεπούμπλικά του
κι' ἔφηση νὰ τὸν πιάσουνε ξανά τὰ νευρικά του,
καὶ μὲ τὸ μένος τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ θυμοῦ τοῦ πρώτου
ἐθύμωσε καὶ τᾶβαλε μὲ τὸν συμπέθερό του.

Καὶ Γενναδίων ἄργασε καὶ Κόντηδων τομάρι
σὰν πρῶτο παλληκάρι,
καὶ γελάσας, ἐσκουζε, παιδιὰ τῆς μπάτσικας ἀσίικα,
μόνος ἐγὼ καὶ τῆς Ἑλγαῖς τῶν Κόντηδων νενίκηκα,
κι' αὐτὸ τοῦ συμπέθερου μου τὸ νόθο τὸ Κορδόνι,
ποῦ τέτοιο κι' οἱ Δελφοὶ τὸ λέν, μὰ τέτοιο κι' ἡ Δωδώνη.

Εἶδα κορδόνα, βρὲ παιδιὰ, καὶ τοῦ Μαυρομιχάλη,
ἀλλὰ κανένα γνήσιο δὲν εἶναι σὰν τοῦ Ράλλη.
Ἄς πάη κάθε ψεύτικο κορδόνι νὰ κουρεύεται,
σεῖς τὸ δικό μου μοναχὰ μὲ πίστιν νὰ λατρεύετε,
ποῦ κατ' εὐθεῖαν ἔρχεται κι' ἀμέσως ἐκ τοῦ γέρου...
στοῦ Ράλλη νὰ πιστεύετε κι' ὅχι στοῦ συμπέθερου.

**Μὲ μὲγάλη πατινάδα
γιὰ τῆς Λόντρας τὸν γεννάδα.**

Φ. — Δὲν ξέρω, διπλωμάτη μου, τί κάνουν στὴν Ἀγγλία,
ποῦχει κι' ἐκείνη Σύνταγμα καὶ τόσα μεγαλεῖα,
μὰ δίχως Σπάτα καὶ Χασιά
καὶ δίχως Κορωπί

ἐδῶ δὲν πιάνεις χαρτοσιὰ,
τῆς Λόντρας τσελεπῆ.

Πόσα δὲν εἶπε καὶ γιὰ σὲ τῆς γλώσσης μας ἡ γὰρ
ἀλλ' ὅμως σὺ κατάκαρδα δὲν πρέπει νὰ τὰ πάρῃς,
γιατ' εἶναι πράγματα σὲ μᾶς παραπολύ συνήθη
καὶ σὰν θεσμοὶ νομίζονται καὶ πάτριά μας ἦθη.
Τῆς Ρωμιοσύνης ἐκλογὴ χωρὶς βρισιαῖς, Μυλλάρδα,
μοῦ φαίνεται σὰν σκορδαλιά, ποῦ δὲν μυρίζει σὰν ἄλλο.

Βρισίδια φόρτωσαν γερά
καὶ στὴ δίκη σου ράχη,
κι' ἦταν γιὰ σένα συμφορὰ
τῶν Πλαταιῶν ἡ μάχη.

Καθόλου δὲν σ' ὠφέλησαν οἱ λόγοι στὰ μπαλκόνια,
μήτε κι' ἡ φουστανέλαις σου, μήτε καὶ τὰ κορδόνια.
Κι' ἂν εἶσαι σὺ φουστανελάς καὶ τοῦ Λονδίνου σέλας,
πλὴν ἄσπρο βγήκε τὸ παιδί τῆς ντόπιας φουστανέλαις.

Θαρρῶ πῶς πύργους μυθικοὺς εἰς τὸν ἀέρα κτίζεις
κι' ἐγὼ στὸ Κέντρο σ' ἐβλεπα πρὸς κέντρα νὰ λατῶ
Ρουκέταις ἔ; καρότσις ἔ;... κρῖμα σ' ἔτης ἀμαξίαις
ἐδῶ σὲ τρῶνε κουμπαραῖς, στὴ Λόντρα Μεταξάδαις.

Καὶ τώρα λένε πῶς, ἐδῶ θ' ἀποκατασταθῇς
καὶ θὰ πολιτευθῇς.
Ἐγ' ὅμως σὲ παρακαλῶ
νὰ παραιτήσης γιὰ καλὸ
τὸν τόπο τὸν διάσημο,
ἐκτὸς ἂν ἔχῃς καὶ μῆλα
καὶ χρήματα γιὰ χάσιμο.

Κι' ἂν θελήσης μὲς στὸ κράτος τῶν Ρωμῶν τὸ ποῦ
νὰ τὸ στρώσης γιὰ καλά,
κάθε μέρα, διπλωμάτη, θάρχωμαι νὰ σ' ἐρωτῶ
πῶς τὰ πᾶς ἀπὸ μῆλα.

Νᾶχα τῆς δικαῖς σου λίραις τὰ μῆλα μου καὶ μὰ μὴ
ἂν ἐρχόμουν ἐδῶ πέρα
μέσ' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
γιὰ νὰ βάλω κι' ἐγὼ κάλπη καὶ νὰ κάνω τὸν σούρη.

Ἐὰν ὅμως ἀνεπίστως ἐπιμένῃς μ' ὅλ' αὐτά,
ποῦ σοῦ λέγ' ὁρθὰ κοφτά,
μέσα σ' τοὺς Ρωμηοὺς νὰ δράσῃς μὲ τὴν Ἀγγλική σου
τότε πιά νὰ πάρῃς φόρα
καὶ ν' ἀρχίσῃς ἀπὸ τώρα
νὰ βαπτίζῃς, νὰ μυρώνῃς, καὶ ἄρα ζήση καὶ μὴ ζήση.

Βαπτίζε καὶ μύρωνε,
γιὰ βαπτίσαι πλήρως,
κι' ἔτσι μὲ βαπτισμῶν
νὰ κτυπᾷς τὰ ντόπια τζάκια,
καὶ μὲ μὲρα τοὺς Ρωμηοὺς
νὰ τοὺς κάνῃς Ἑγγλεζάκια.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἔστω πρὸς γνώσιν κυριῶν, πρὸς γνώσιν καὶ κυριῶν
πῶς τοῦ Μπαμπάνου τὸ γνωστὸν τ' Ὀδοντολατρεῖον
μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καθόλου δὲν ἄργει
κι' ὑπὸ λαμπρὰν διεύθυνσιν σὰν πρῶτα λειτουργεῖ.
Ἀλλὰ κι' ὁ πρῶτος τῶν υἱῶν διπλωματοῦχος ὄφθηναι
καὶ τοὺς πελάτας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀναλαμβάνει.